

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593506992/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Valdemar kom færende over, aldeles ellefvild, dels vel af Glæde over at gjensee mig, dels af Iver for at fortælle mig, at nu endelig skulde han tilsoes. Tre Ting af Sovæsnet havde han allerede lagt sig til: han bandede, gik i Cadetlærreds Benklæder og kunde ikke blive ved Jorden, men vilde altid klatre op. Vor første Samtale fik vi i Toppen af et Træ, hvor der rigtignok var Kirsebær. Jeg forekom mig selv saa tam, og lod beredvillig det «kjøbenhavnske Væsen» tage af mig. Hans Forældre beklagede, da jeg kom over, at Gaardene igjen vare gledne saa langt fra hinanden, og at de sjelden eller aldrig saae Fader. »Jeg behøver ikke at sige Dig, Axel,» sagde Valdemars Fader, »at jeg baade holder af Din Fader og respecterer ham; men han gaaer for meget i Morgensko, og det er, Pinedød, ikke godt.»

Det var en vanskelig Ting for mig, der skulde af Valdemar lade mig øve i ny Vidskab, at optage dette Vink og sige Nogetsomhelst til Fader – thi jeg forstod godt, at der laa Mere i Ordene, end de just udalte; jeg havde jo selv snart mærket, at vor hele Gaard mere vegeterede end levede. Men en Dag, da jeg gik med Fader over Gaarden, gjorde jeg opmærksom paa, at den ene Længde dog vist trængte til at ombygges.

»Ja, vist,» svarede Fader; »man hører nok, at Du kommer fra Kjøbenhavn, hvor man ikke lærer, hvad Penge koste. Men det er meget rigtigt, den skal ogsaa ombygges; vi er ilav med det og med Mere. Jeg maa jo tænke paa Fremtiden og Dig,» tilføiede han og strøg mig kjærlig om Haaret.

Det var første Gang, at jeg hørte Fader tale om Penge og lægge Vægt paa dem. Men saa tilføiede han: »Det er endda ikke saa stor en Kunst at bygge en Gaard op; Du, Axel, har en større Kunst at udføre: at bygge Dig selv op til at være Gaardens Herre og Brodgiver for mange Mennesker. Lad os nu kappes!»

Ferien gled hen, som lykkelige Dage gjøre: man forstaaer ved deres Slutning ikke, hvor Tiden er bleven af, og hvad man har gjort med den.

Saa hengik Efteraaret og Vinteren med Flittighed og med Længsel efter Guldranken og efter Alfefolket, der skulde flytte ind hinsides, naar den stod i Blomst.